

Nieuwsbrief STAB OGR Updates - Nummer 13, 2018

Nummer 13, 2018

Redactie: mr. G.A. Keus, mr. J.K. van de Poel, mr. ir. O.W.J.M. Scholte, mr. R. Veenhof en bc. K-RMT P.A.H.M. Willems.

INHOUDSOPGAVE

Raad van State

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2018:2004](#) 20-06-2018

Zeewolde/bestuursdwang

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2018:2055](#) 20-06-2018

Súdwest-Fryslân/bestuursdwang

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2018:2062](#) 20-06-2018

Appingedam/bestemmingsplan 'Stad Appingedam'

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2018:2066](#) 20-06-2018

Vlagtwedde/bestemmingsplan 'Buitengebied 2009, uitbreiding zandwinning Sellingerbeetse'

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2018:1955](#) 13-06-2018

Schiedam/project strijd bestemmingsplan

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2018:1952](#) 13-06-2018

Schiedam/omgevingsvergunning bouwen

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2018:1960](#) 13-06-2018

Sluis/omgevingsvergunning

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2018:1942](#) 13-06-2018

Beesel/bestemmingsplan '[locatie 1], Reuver'

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2018:1863](#) 06-06-2018

Almelo/planschade

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2018:1797](#) 30-05-2018

Leiden/planschade

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2018:1698](#) 23-05-2018

Valkenswaard/planschade

RECHTSPRAAK

Súdwest-Fryslân/bestuursdwang

Begrip tuinhuis. Het gebruik van het tuinhuis als werkkamer of muziekkamer is niet in strijd met het bestemmingsplan.

Op grond van een vrijstellingsbesluit is de bouw van een stenen tuinhuis gerealiseerd. In het vrijstellingsbesluit is niet omschreven welk gebruik wordt verstaan onder gebruik als tuinhuis. De Afdeling is van oordeel dat een tuinhuis bedoeld is om te verpozen en waar recreatief gebruik, zoals het beluisteren van muziek, lezen of schrijven, is toegestaan. De Afdeling vindt hiervoor steun in Van Dale, groot woordenboek der Nederlandse taal, waarin onder ‘tuinhuis’ wordt verstaan: een ‘gebouwtje in een tuin, waarin men tuingereedschap e.d. kan opbergen of waarin men ’s zomers ter ontspanning kan verblijven.’

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 20-06-2018

ECLI: ECLI:NL:RVS:2018:2055

Zaaknummer: 201706170/1/A1

RECHTSPRAAK

Vlagtwedde/bestemmingsplan ‘Buitengebied 2009, uitbreiding zandwinning Sellingerbeetse’

Zandwinning. M.e.r.-plicht of m.e.r.-beoordelingsplicht. Plan is geen kader voor omgevingsvergunning. Relativiteitsbeginsel.

De Afdeling oordeelt dat de ontgrondingsvergunning die voor de zandwinning is verricht geen m.e.r.-plichtig besluit is, maar een m.e.r.-beoordelingsplichtig besluit. Het college heeft naar aanleiding van de m.e.r.-beoordeling besloten dat geen MER nodig is, omdat geen belangrijke nadelige milieugevolgen zijn te verwachten. Hierbij is de ontgroning als geheel gezien: de bestaande zandwinningslocatie en de uitbreiding waarin het plan voorziet. Vast staat dat het plan niet meer mogelijk maakt dan in de ontgrondingsvergunning is toegestaan. In de m.e.r.-beoordeling is dus tevens beoordeeld dat het plan geen belangrijke nadelige gevolgen voor het milieu heeft. De camping en anderen hebben geen feiten of omstandigheden aangevoerd die aanleiding geven voor het oordeel dat de m.e.r.-beoordeling zodanige gebreken of leemten in kennis vertoont dat de raad zich daarop bij de vaststelling van het plan niet heeft mogen baseren. Onder deze omstandigheden heeft de raad zich naar het oordeel van de Afdeling terecht op het standpunt gesteld dat het plan geen kader vormt voor de ontgrondingsvergunning als bedoeld in artikel 7.2, tweede lid, van de Wet milieubeheer en dat een plan-MER reeds daarom niet behoefde te worden opgesteld.

De woning van appellant bevindt zich op ongeveer 6,5 km van het dichtst bij gelegen Natura 2000-gebied Liefthinsbroek. Gelet op deze afstand bestaat naar het oordeel van de Afdeling geen verwevenheid van zijn individuele belangen bij het behoud van een goede kwaliteit van de directe leefomgeving met de algemene belangen die artikel 2.8, eerste lid, van de Wnb beoogt te beschermen. Met betrekking tot het beroep op artikel 7.2a, eerste lid, van de Wet milieubeheer overweegt de Afdeling als volgt. Zoals hiervoor is overwogen, strekken de bepalingen uit de Wnb kennelijk niet ter bescherming van de belangen van de camping en anderen. Zoals al eerder is overwogen over de normen van de NB-wet in de genoemde uitspraak van 26 augustus 2015, is de Afdeling van oordeel dat een redelijke toepassing van het relativiteitsvereiste als vervat in artikel 8:69a van de Awb, met zich brengt dat belanghebbenden die zich niet kunnen beroepen op de normen van de Wnb omdat die

normen kennelijk niet strekken tot bescherming van hun belangen, zich evenmin op die normen kunnen beroepen ten behoeve van het betoog dat een plan-MER diende te worden gemaakt.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 20-06-2018

ECLI: ECLI:NL:RVS:2018:2066

Zaaknummer: 201710067/1/R3

Wetsartikelen: categorie C 16.1 bijlage Besluit m.e.r., 7.2a WMB, 2.7 lid 1 Wnb, 2.8 lid 1 Wnb en 8:69a Awb

RECHTSPRAAK

Zeewolde/bestuursdwang

Gebruik recreatiewoning in strijd met bestemmingsplan. Handhaving en artikel 8 EVRM.

Een inbreuk op het recht op privéleven behoeft, gelet op artikel 8, tweede lid, van het EVRM een wettelijke grondslag. Artikel 5.2, eerste lid, onderdeel a en b, van de Wabo, biedt een voldoende toegankelijke en voorzienbare wettelijke grondslag daarvoor. Daarbij is van belang dat duidelijk is dat het recht op privéleven van appellant door het verzamelen en registreren van gegevens op grond van deze bepalingen, in samenhang gelezen met de artikelen 5.1 van de Wabo en 7.1 en 3.1, eerste lid, van de Wet ruimtelijke ordening, kan worden beperkt. Op grond van dit samenstel van bepalingen heeft het college tot taak met het oog op handhaving van het bestemmingsplan gegevens te verzamelen. Het daarmee beoogde doel kan worden aangemerkt als het behartigen van het belang van het economisch welzijn van Nederland als bedoeld in artikel 8, tweede lid, van het EVRM. Dat appellant zich door de controles bespied voelt, is op zichzelf onvoldoende voor het oordeel dat geen evenredige afweging is gemaakt tussen de belangen van appellant en van de maatschappij als geheel.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 20-06-2018

ECLI: ECLI:NL:RVS:2018:2004

Zaaknummer: 201700367/1/A1

Wetsartikelen: 6 EVRM, 8 EVRM, 5.1 Wabo, 5.2 lid 1 onderdeel a en b Wabo en 3.1 lid 1 Wro

RECHTSPRAAK

Appingedam/bestemmingsplan ‘Stad Appingedam’

Detailhandel en branchering. Dienstenrichtlijn. Prejudiciële beslissing. Noodzakelijkheidsvereiste. Dwingende reden van algemeen belang. Evenredigheids criterium. Onderzoek.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie is van oordeel dat het behoud van de leefbaarheid van het stadscentrum en het voorkomen van leegstand in binnenstedelijk gebied, noodzakelijk zijn voor de bescherming van het stedelijk milieu en een dwingende reden van algemeen belang vormen die branchering in het perifere winkelgebied rechtvaardigt.

Het lijkt mogelijk dat – al dan niet als onderdeel van een pakket aan andere maatregelen – een oorzakelijk verband bestaat tussen enerzijds regulering van de vestigingsmogelijkheden voor winkels en anderzijds het behoud van de dynamiek en het oorspronkelijk karakter en daarmee de leefbaarheid van het stadscentrum en het voorkomen van leegstand in binnenstedelijk gebied. Het is aan de regulerende overheid om de ingenomen stelling over de effectiviteit van de maatregel te onderbouwen aan de hand van een analyse met specifieke gegevens. De raad is daarin naar het oordeel van de Afdeling niet geslaagd. Ter onderbouwing van dit verband heeft de raad zich immers alleen op algemene ervaringsregels beroepen, zonder daarnaast onderzoeksgegevens of andere gegevens over te leggen waarmee de gestelde gevolgen van vestigingsmogelijkheden ter plaatse van het Woonplein op de samenstelling van het winkelaanbod en de leegstand in het centrum van Appingedam aannemelijk worden gemaakt. De raad had bijvoorbeeld resultaten van onderzoek naar de effectiviteit van ruimtelijk detailhandelsbeleid op landelijk, provinciaal of lokaal niveau, of gegevens ontleend aan koopstromenonderzoek, voor zover deze onderzoeken toepasbaar zijn op de specifieke situatie in Appingedam, in ogenschouw kunnen nemen. Daarbij had de raad rekening kunnen houden met beschikbare (onderzoeks)gegevens over de effecten van detailhandelsbeleid in krimpregio's, zoals de regio waarin Appingedam is gelegen, en – indien voorhanden – meer in het bijzonder de effecten van branchering in dergelijke regio's. De raad heeft dit echter nagelaten. Aldus ontbreekt een analyse van de geschiktheid van de door de raad genomen maatregel en ontbreken specifieke gegevens ter onderbouwing van zijn betoog over de geschiktheid van de getroffen maatregel. Bij gebreke hiervan kan de Afdeling thans niet

beoordelen of de raad redelijkerwijs heeft kunnen concluderen dat de in het plan opgenomen brancheringsregeling geschikt is om de leefbaarheid van het stadscentrum te behouden en verdere leegstand in het binnenstedelijk gebied van Appingedam te voorkomen. Onder deze omstandigheden kan thans evenmin worden beoordeeld of de raad redelijkerwijs heeft kunnen concluderen dat de opgenomen brancheringsregeling niet verder gaat dan nodig is om het beoogde doel te bereiken en dat doel niet met andere, minder beperkende maatregelen kan worden bereikt.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 20-06-2018

ECLI: ECLI:NL:RVS:2018:2062

Zaaknummer: 201309296/5/R3

Wetsartikelen: 15 Dienstenrichtlijn, 6:19 Awb en 8:51d Awb

RECHTSPRAAK

Almelo/planschade

Maatstaf compensatie in natura.

Casus

Overledene heeft verzocht om een tegemoetkoming in planschade ten gevolge van het bestemmingsplan 'Berkelstraat 2', omdat dit bestemmingsplan bestemmingen voor gronden ten oosten van het perceel heeft gewijzigd, waardoor het perceel in waarde is gedaald. Zij heeft verzocht om een tegemoetkoming in planschade ten gevolge van het bestemmingsplan 'Oost Hofkamp-Paradijs', omdat dit bestemmingsplan de bestemming van het perceel en de omgeving daarvan heeft gewijzigd, waardoor het perceel in waarde is gedaald.

De rechtbank heeft overwogen dat bij het besluit van 1 december 2015 de directe planschade ten gevolge van het bestemmingsplan 'Oost Hofkamp-Paradijs' door de geboden compensatie in natura voldoende anderszins is verzekerd.

Rechtsvraag

Is de schade voldoende anderszins verzekerd?

Uitspraak

Tegemoetkoming in planschade kan in voorkomende gevallen bestaan uit compensatie in natura, in welk geval schadevergoeding in geld achterwege kan blijven, omdat tegemoetkoming in de schade anderszins is verzekerd. De voorkeur van degene die schade lijdt voor een bepaalde wijze van compenseren is daarbij niet doorslaggevend. Het bestuursorgaan mag bij het tegemoetkomen in de schade uitgaan van de wijze van compenseren die de laagste kosten met zich brengt. Compenseren in natura kan bij planschade in de vorm van waardevermindering ten gevolge van een wijziging van het planologische regime van de onroerende zaak van de aanvrager (de zogenaamd directe planschade) onder meer bestaan uit een herstel van de door een wijziging van het planologische regime weggevallen bouwmogelijkheid. In dat geval kan tegemoetkoming in geld achterwege blijven omdat de (tegemoetkoming in) schade anderszins is verzekerd.

Wanneer het gelet op de planologische procedures die moeten worden gevoerd ten behoeve van het planologische regime dat voorziet in compensatie in natura niet geheel zeker is of dit planologische regime in werking zal treden, betekent dit niet zonder meer dat compensatie in natura zinledig is, indien het bestuursorgaan zodanige toezeggingen heeft gedaan dat de onzekerheid over de planologische procedures voldoende is ondervangen. Daarbij komt in voorkomende gevallen betekenis toe aan de omstandigheid of met deze toezeggingen met voldoende zekerheid vaststaat dat, mocht blijken dat compensatie in natura niet tot stand kan worden gebracht, de hoogte van het alsnog uit te betalen bedrag na inwinning van advies bij ter zake kundige, onafhankelijke planschadeadviseurs, zal worden vastgesteld en dat dit bedrag zal worden vermeerderd met de wettelijke rente vanaf de dag van de ontvangst van de aanvraag. Voorts komt in voorkomende gevallen ook betekenis toe aan de omstandigheid of de compenserende voorziening, gedurende een voldoende lange periode, ook wordt geboden aan rechtsopvolgers onder algemene en bijzondere titel.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 06-06-2018

ECLI: ECLI:NL:RVS:2018:1863

Zaaknummer: 201702083/1/A2

RECHTSPRAAK

Leiden/planschade

Concrete poging bij voorbereidingsbescherming.

Casus

Appellanten hebben verzocht om een tegemoetkoming in planschade ten gevolge van het op 20 januari 2004 vastgestelde, op 19 november 2006 opnieuw goedgekeurde en op 9 februari 2007 in werking getreden bestemmingsplan 'Oostvlietpolder', omdat ingevolge dat plan de percelen de bestemmingen 'Recreatie' of 'Ecologische verbindingszone' en gedeeltelijk tevens de dubbelbestemming 'Waterkering' hebben gekregen op grond waarvan daarop geen woningen zijn toegestaan, terwijl voorheen onder het regime van het bestemmingsplan 'Vrouwenweg-Vlietweg' op de percelen vrijstaande bungalows mochten worden gebouwd.

Het college heeft zich op het standpunt gesteld dat appellanten het risico van het vervallen van de bouwmogelijkheden passief hebben aanvaard en dat daarom de geleden planschade, bestaande uit waardedaling van de percelen, voor hun risico dient te blijven.

Appellanten betogen dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat zij in de periode na het ontstaan van de voorzienbaarheid geen concrete pogingen hebben ondernomen om de voorheen op het perceel bestaande bouwmogelijkheden alsnog te benutten. Zij voeren aan dat zij op 9 september 2001 een bouwvergunning hebben aangevraagd voor de bouw van 21 villa's in overeenstemming met het geldende bestemmingsplan. Volgens hen mochten ze ten tijde van die aanvraag aannemen dat de voorbereidingsbescherming was geëindigd en de daarmee verbonden aanhoudingsplicht daarom niet gold. Deze aanvraag vormde derhalve een concrete poging om de bestaande bouwmogelijkheden op de percelen te benutten, aldus appellanten.

Rechtvraag

Is er sprake van een concrete poging waardoor passieve risicoaanvaarding niet kan worden tegengeworpen?

Uitspraak

Niet in geschil is dat ten tijde van het bestreden besluit de ingevolge artikel 50, derde lid, van

de Woningwet geldende aanhoudingstermijn nog niet was geëindigd. Het college was dan ook verplicht de aanvraag om bouwvergunning aan te houden. Uit voormelde uitspraak van de Afdeling volgt dat ten tijde van de aanvraag om bouwvergunning voor het perceel voorbereidingsbescherming en de daarmee verbonden aanhoudingsplicht gold. Gezien deze aanhoudingsplicht was de bouwaanvraag niet vatbaar voor vergunningverlening en kon daarom niet kan worden aangemerkt als een concrete poging om de ingevolge het oude bestemmingsplan bestaande bouwmogelijkheden op de percelen te benutten.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 30-05-2018

ECLI: ECLI:NL:RVS:2018:1797

Zaaknummer: 201604007/1/A2

Wetsartikelen: 6.3 Wro

RECHTSPRAAK

Valkenswaard/planschade

Schaduwschade voorbereidingsbesluit.

Casus

Op 20 mei 2016 heeft appellante het college verzocht om vergoeding van planschade. Aan de aanvraag heeft zij ten grondslag gelegd dat het onder het planologische regime van het nieuwe bestemmingsplan onmogelijk is om het perceel te splitsen, dat die situatie zich feitelijk voordoet vanaf het moment van het voorbereidingsbesluit, dat zij sindsdien de materiële gevolgen van de planologische verandering ondervindt en dat zij een lagere verkoopprijs voor het perceel heeft ontvangen dan zij had kunnen realiseren, indien de planologische verandering achterwege was gebleven.

De rechtbank heeft overwogen dat het voorbereidingsbesluit niet valt onder de in artikel 6.1, tweede lid, van de Wro opgesomde oorzaken die kunnen leiden tot een tegemoetkoming in planschade.

Appellante is het niet eens met het oordeel van de rechtbank. Zij betoogt dat de rechtbank heeft miskend dat de redelijkheid en billijkheid wel degelijk een grondslag voor het vergoeden van schaduw schade kan bieden en die grondslag in dit geval ook daadwerkelijk biedt.

Rechtsvraag

Valt schaduw schade als gevolg van het voorbereidingsbesluit onder de reikwijdte van artikel 6.1 Wro?

Uitspraak

Indien, zoals appellante heeft gesteld, het voorbereidingsbesluit een negatieve invloed op de waarde van het perceel heeft gehad, kan dit niet leiden tot het oordeel dat het college de aanvraag om een tegemoetkoming in planschade ten onrechte heeft afgewezen. De gestelde schade vloeit immers niet voort uit een planologische maatregel, als bedoeld in artikel 6.1, tweede lid, van de Wro. Voor tegemoetkoming in planschade buiten de in die bepaling limitatief opgesomde gevallen is geen plaats. Voor zover schade als gevolg van een

voorbereidingsbesluit tot onbillijkheden leidt, wordt overwogen dat het aan de wetgever is om zo nodig te overwegen en te beslissen of hierin, door wetswijziging, verandering dient te worden gebracht.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 23-05-2018

ECLI: ECLI:NL:RVS:2018:1698

Zaaknummer: 201709557/1/A2

Wetsartikelen: 6.1 Wro

RECHTSPRAAK

Sluis/omgevingsvergunning

Verplaatsing akkerbouwbedrijf. Strijd met provinciale verordening. Besluitvlak is geen bouwvlak.

In de provinciale verordening is bepaald dat in een bestemmingsplan nieuwe agrarische bouwwerken niet worden toegelaten buiten het in het plan, voor een agrarisch bedrijf, aangewezen bouwvlak. Voorts is bepaald dat onder bouwvlak wordt verstaan: een geometrisch bepaald vlak waarmee gronden zijn aangeduid waar, ingevolge de regels van een bestemmingsplan, bepaalde gebouwen en bouwwerken geen gebouwen zijnde zijn toegelaten. Daarnaast is bepaald dat onder een bestemmingsplan mede wordt verstaan een omgevingsvergunning waarbij met toepassing van artikel 2.12, eerste lid onderdeel a, onder 3°, van de Wabo van het bestemmingsplan wordt afgeweken. Uit de verordening volgt, anders dan het college betoogt, niet dat onder een bouwvlak mede moet worden verstaan een besluitvlak. Op het perceel is ingevolge het bestemmingsplan geen bouwvlak aangewezen. Anders dan vergunninghouder veronderstelt, is ook bij de verleende omgevingsvergunning geen bouwvlak aangewezen, maar is vergunning verleend voor het oprichten van de door hem aangevraagde bebouwing op een plek waar het bestemmingsplan dat niet toestaat. Daarmee is die bebouwing toegestaan, maar is geen bouwvlak – in de verordening gedefinieerd als een geometrisch bepaald vlak waarmee gronden zijn aangeduid waar bepaalde gebouwen en bouwwerken geen gebouwen zijnde zijn toegelaten – aangewezen. Het door het college bedoelde besluitvlak is slechts de aanduiding op www.ruimtelijkeplannen.nl van het grondgebied waar de verleende omgevingsvergunning betrekking op heeft en is niet hetzelfde als een bouwvlak als bedoeld in de verordening.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 13-06-2018

ECLI: ECLI:NL:RVS:2018:1960

Zaaknummer: 201705210/1/A1

Wetsartikelen: 2.1 lid 1 aanhef en onderdeel a en c Wabo, 2.12 lid 1 onderdeel a onder 3° Wabo en 3.1 Wro

RECHTSPRAAK

Beesel/bestemmingsplan '[locatie 1], Reuver'

Horeca. Akoestische onderzoek. Factsheet horeca. Verplichting om geluidhinder te voorkomen. Voorwaardelijke verplichting. Representatieve invulling van de maximale planologische mogelijkheden. Geluidscherm. Bouwbesluit.

Ingevolge de planregels mag het terras alleen worden gebruikt indien het personeel van het horecabedrijf waarvan het terras deel uitmaakt door de exploitant is geïnstrueerd om luid schreeuwen van bezoekers te voorkomen en de exploitant of het personeel direct maatregelen treft in geval van luid schreeuwen. Anders dan appellant aanvoert is deze maatregel niet uitsluitend gericht om tegen luid schreeuwen op te treden, maar ook om het luid schreeuwen door bezoekers van het terras te voorkomen. Om die reden is de voorwaardelijke verplichting zoals opgenomen in de planregels naar het oordeel van de Afdeling terecht betrokken bij het berekenen van de geluidbelasting op de woning van appellant. Als niet aan de planregels wordt voldaan omdat de exploitant of het personeel niet aan hun verplichtingen voldoen, betreft dat een kwestie van handhaving die niet in deze procedure aan de orde kan komen.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 13-06-2018

ECLI: ECLI:NL:RVS:2018:1942

Zaaknummer: 201708934/1/R1

Wetsartikelen: 2.17 Activiteitenbesluit milieubeheer, 2.18 lid 1 onderdeel a Activiteitenbesluit milieubeheer en Bouwbesluit 2003

RECHTSPRAAK

Schiedam/omgevingsvergunning bouwen

Monument. Omgevingsvergunning eerste fase ten behoeve van het gebruik van het pand op het perceel als hotel. Wijzigen van een rijksmonument. Verplicht advies van de minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap.

Bij de beoordeling van de vraag of sprake is van een nieuwe bestemming als bedoeld in artikel 6.4, eerste lid, aanhef en onderdeel a, onder 4°, van het Bor is het al dan niet wijzigen van een bestemming van een object in het bestemmingsplan niet van belang. De Afdeling wijst in dit verband op de nota van toelichting bij het Bor (Stb. 2010, 143, p. 100) waarin is vermeld dat hier niet is bedoeld het voornemen tot wijziging van de bestemming van het monument in het bestemmingsplan. Evenmin is van belang of sprake is van ingrijpende wijzigingen die mogelijk de monumentale waarde van het pand aantasten. Anders dan onder 2° van artikel 6.4, eerste lid, aanhef en onderdeel a, van het Bor, is de activiteit onder 4° van artikel 6.4, eerste lid, aanhef en onderdeel a, van het Bor niet beperkt tot ingrijpende wijzigingen. De rechtbank heeft dit niet onderkend.

In casus wordt een voormalig woonhuis met winkel en appartementen verbouwd tot hotel. Volgens de Afdeling is sprake van veranderend gebruik van het pand. De functie van het pand wijzigt naar hotel. Ook blijkt uit de aanvraag om een omgevingsvergunning dat werkzaamheden plaatsvinden aan de gevels, alsmede aan het casco, de constructie en het buitenwerk. Naar het oordeel van de Afdeling is er dan ook sprake van wijzigingen aan het monument die mogelijk monumentale waarden aantasten ten gevolge van veranderd gebruik. Dit betekent dat sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 6.4, eerste lid, aanhef en onderdeel a, onder 4°, van het Bor. Het college had in dit geval inhoudelijk advies moeten vragen aan de minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap. De uitgebreide voorbereidingsprocedure is ten onrechte niet gevolgd.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 13-06-2018

ECLI: ECLI:NL:RVS:2018:1952

Zaaknummer: 201702867/1/A1 en 201702869/1

Wetsartikelen: 2.1 lid 1 onderdeel a en f Wabo, 2.2 Wabo, 2.12 lid 1 aanhef en onderdeel a onder 1° Wabo, 2.26 lid 3 Wabo, 3.7 lid 1 Wabo, 3.10 lid 1 aanhef en onderdeel d Wabo, 6.4 lid 1 aanhef en onderdeel a onder 4° Bor en 15 lid 4 Erfgoedverordening Schiedam 2010

RECHTSPRAAK

Schiedam/project strijd bestemmingsplan***Omgevingsvergunning voor het gebruiken van een monument als hotel. Afwijken of wijzigen bestemming. Woonfunctie en ruimtelijke uitstraling van hotel. Beleidsregels. Voorbereidingsprocedure.***

In de doeleindenomschrijving van de bestemming 'Gemengd 6' staat dat een ambachtelijk bedrijf, atelier of galerie alleen op de begane grond is toegestaan. Het pand is verder geheel bestemd voor wonen met daarnaast maximaal vier kamers bed & breakfast. Dit betekent dat een groot deel van het pand alleen voor wonen mag worden gebruikt. Hoewel het gebruik als hotel in het verlengde ligt van een bed & breakfast, het verschaft immers logies per nacht, staat het wel in de weg aan het gebruik van het pand voor wonen. Dit gebruik blijft na realisering van het hotel niet meer realiseerbaar, zodat de bestemming 'Gemengd 6' niet meer realiseerbaar is. Verder is de aard van een hotel met zeventien kamers wezenlijk anders dan een woonfunctie. Ook de ruimtelijke uitstraling van een hotel met zeventien kamers is anders dan de ruimtelijke uitstraling van een woonfunctie met vier kamers voor bed & breakfast. Zo brengt een hotel meer aanloop van bezoekers en verkeersbewegingen met zich. Bovendien vinden meer laad- en losactiviteiten plaats. Gelet op het voorgaande is de Afdeling van oordeel dat de rechtbank niet heeft onderkend dat sprake is van een planologisch relevante wijziging van de bestemming. De rechtbank heeft niet onderkend dat artikel 35.2 van de planregels buiten toepassing dient te worden gelaten. Nu het college bij besluit van 26 januari 2016, op grond van artikel 2.12, eerste lid, aanhef en onderdeel a, onder 1°, van de Wabo, in samenhang met artikel 35.2 van de planregels een omgevingsvergunning eerste fase heeft verleend, is dit besluit op een onjuiste grondslag genomen.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 13-06-2018

ECLI: ECLI:NL:RVS:2018:1955

Zaaknummer: 201702864/1/A1 en 201702870/1/A1

Wetsartikelen: 2.1 lid 1 aanhef en onderdeel c Wabo, 2.12 lid 1 aanhef en onderdeel a onder 1° Wabo, 4 aanhef en onderdeel g bijlage II Bor en 3.6 lid 1 aanhef en onderdeel c Wro